

Книгата на Даниил — тридесет и осма

Разкриване на скъпоценностите: пророческият сън на Уилям Милър и възстановяването на истината

Jeff Pippenger

2024-01-02

В съня на Милър му бе изпратен ковчег от невидима ръка. В съня си той бе доведен до разбирането, че размерите на ковчега са „шест квадрата“ на „десет инча“. Десет, умножено по шест на квадрат, е равно на триста и шестдесет, което представлява дните в една пророческа година. На Милър бе даден ковчег, който съдържахше вестта, която той трябваше да прогласява, а вестта, която той трябваше да прогласява, се основаваше върху принципа, че един ден в библейското пророчество представлява една година. Ковчегът беше Библията, и за Милър Библията трябваше да бъде разглеждана в измерението на принципа „ден за година“ в библейското пророчество.

„Свързан със Словото Божие има един ключ, който отключва скъпоценната ковчезна кутия за наше удовлетворение и наслада. Чувствам благодарност за всеки лъч светлина. В бъдеще преживявания, които сега са твърде тайнствени за нас, ще бъдат обяснени. Някои преживявания може никога да не разберам напълно, докато това тленното не се облече в нетление.“ Manuscript Releases, том 17, 261.

Имаше „ключ“, прикрепен към ковчезето в съня на Милър, който представляваше метода, който Милър бе воден да използва.

„Онези, които са заети в прогласяването на вестта на третия ангел, изследват Писанията по същия план, който възприе отец Милър. В малката книга, озаглавена „Възгледи върху пророчествата и пророческата хронология“, отец Милър дава следните прости, но разумни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията:“

„[Цитирани са правила едно до пет.]“

„Горното е част от тези правила; и в нашето изследване на Библията всички ще постъпим добре, ако се вслушаме в изложените принципи.“ Review and Herald, 25 ноември 1884 г.

Когато Милър отвори ковчезето, той намери „всякакви видове и размери скъпоценности, диаманти, драгоценни камъни и златни и сребърни монети от всякакъв размер и стойност, красиво подредени по местата им в ковчезето; и така подредени, те отразяваха светлина и слава, равна единствено на слънцето“. Милър откри скъпоценните камъни на истините, които съставляват основополагащите истини на адвентизма. Истините, които той намери, бяха „подредени“ в съвършен ред и отразяваха светлината на слънцето.

Тогава Милър постави истините „на една централна маса“ и призова всички да „дойдат и видят“. „Дойдете и вижте“ е символ, извлечен от отварянето на печатите в книгата

Откровение, а Милър представлява мъдрите, които разбират вестта на Даниил, разпечатана през 1798 година. Истините, които Милър постави върху масата, бяха разпечатаните истини от книгата Даниил, разпечатани от Лъва от Юдовото племе, и трябваше да изпитат поколението, което беше живо, когато те бяха разпечатани. Поради тази причина четирите зверове от Откровение, свързани с първите четири печата, и Милър, извикаха към това поколение да „дойде и да види“.

И видях, когато Агнецът отвори един от печатите, и чух, като че ли гръмогласен тътен, едно от четирите живи същества да казва: Ела и виж. И видях, и ето, бял кон; и онзи, който седеше на него, имаше лък; и даде му се корона; и той излезе, побеждавайки и за да побеждава. И когато отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Ела и виж. И излезе друг кон, червен; и даде се власт на онзи, който седеше на него, да отнеме мира от земята, така че хората да се избиват един друг; и даде му се голям меч. И когато отвори третия печат, чух третото живо същество да казва: Ела и виж. И погледнах, и ето, черен кон; и онзи, който седеше на него, имаше в ръката си везни. И чух глас сред четирите живи същества да казва: Един хиникс пшеница за един динарий, и три хиникса ечемик за един динарий; а маслото и виното не повреждай. И когато отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртото живо същество да казва: Ела и виж. И погледнах, и ето, блед кон; и името на онзи, който седеше на него, беше Смърт, и Адът го следваше. И даде им се власт над четвъртата част от земята, да убиват с меч, и с глад, и със смърт, и чрез земните зверове. Откровение 6:1–8.

Христос, представен като Лъва от Юдовото племе, бе Този, Който разпечата книгата, запечатана със седем печата, в книгата Откровение; и Лъвът от Юдовото племе бе Този, Който разпечата скъпоценностите, които Милър постави върху масата, и след това прогласи на всички: „Елате и вижте.“

Истините, които той откри, бяха нагледно изобразени върху пионерската карта от 1843 г., за която Сестра Уайт каза, че е била направлявана от ръката на Господа — същата невидима ръка, която бе донесла на Милър ковчежето, пълно със скъпоценни камъни. Трите стотин карти, които бяха изработени през 1842 г., бяха изпълнение на заповедта на Авакум да запише видението и да го направи ясно върху таблици. Масата на Милър в средата на стаята му представляваше трите стотин карти (таблици), които милеристките вестители занесоха на света през 1842 и 1843 г. Тази карта, заедно с пионерската карта от 1850 г., бяха „таблиците“ от втора глава на Авакум.

„Единното свидетелство на лекторите и изданията на Второто пришествие, когато стояха на „първоначалната вяра“, беше, че издаването на картата представляваше изпълнение на Авакум 2:2, 3. Ако картата е била предмет на пророчество (а онези, които отричат това, оставят първоначалната вяра), тогава следва, че 457 пр. Хр. е била годината, от която трябва да се датират 2300-те дни. Беше необходимо 1843 да бъде първото публикувано време, за да може „видението“ да „се забави“, или да има време на забавяне, през което девствената дружина трябваше да задреме и заспи по великия въпрос за времето, тъкмо преди да бъде пробудена от Среднощния вик.“ Джеймс Уайт, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, том 1, бр. 2.

Хората, които започнаха да откликват на вестта (скъпоценности), която след това беше представена на таблицата на Авакум, отначало бяха малцина, но с потвърждаването на принципа ден-за-година на 11 август 1840 г. народът „се увеличи до множество“.

„В самото определено време Турция чрез своите посланици прие закрилата на съюзените сили на Европа и така се постави под контрола на християнските народи. Събитието изпълни предсказанието с точност. Когато това стана известно, мнозина се убедиха в правилността на принципите на пророческото тълкуване, възприети от Милър и неговите сътрудници, и на адвентното движение бе даден чудесен тласък. Хора с образование и положение се присъединиха към Милър както в проповядването, така и в публикуването на неговите възгледи, и от 1840 до 1844 г. делото бързо се разпространи.“ Великата борба, 334, 335.

Тогава множеството започна да безпокои скъпоценните камъни. В този момент Милър ще посочи разпръскването на скъпоценните камъни. Думата „разпръсквам“ е един от основните символи на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, а Милър употребява някаква разновидност на думата „разпръсквам“ десет пъти в изложението на своя сън. „Десет“ е символът на изпитание и отбелязва правилното разбиране на символичното значение на Милъровите „разпръскани“ скъпоценни камъни като пророческо изпитание за онези, върху които е дошъл краят на света.

Отхвърлянето на скъпоценния камък на „седемте времена“ беше първият скъпоценен камък, оставен настрана от Лаодикийския адвентизъм, когато той не издържа изпитанието на Моисеевото „разпръскване“, представено от Илия (Милър), през 1863 г. От този момент нататък скъпоценните камъни щяха все повече да бъдат разпръсквани, смесвани с фалшификати и накрая напълно покрити. Покриването на скъпоценните камъни в крайна сметка щеше да достигне до точка, в която ковчезето (Библията) щеше да бъде унищожено.

В съня на Милър има ясно изразено разграничение между първите „седем пъти“, когато Милър употребява думата „разпръсквам“, и последните три пъти, когато използва тази дума. След като споменава „разпръсквам“ „седем пъти“, той „съвсем се обезсърчи и унини, седна и заплака“.

Преди Христос, представен като Лъвът от Юдовото племе, да започне Своего дело по разпечатването на книгата, запечатана със седем печата в книгата Откровение, Йоан заплака. И Йоан, и Милър заплакаха, когато разбраха, че ковчезето (Божие Слово) е било затрупано от фалшиви скъпоценности.

И видях в десницата на Онзи, Който седеше на престола, книга, изписана отвътре и отзад, запечатана със седем печата. И видях силен ангел, който прогласяваше със силен глас: Кой е достоен да отвори книгата и да разпечата нейните печати? И никой — нито на небето, нито на земята, нито под земята — не можеше да отвори книгата, нито да погледне в нея. И аз плаках много, защото не се намери никой достоен да отвори и да прочете книгата, нито да погледне в нея. И един от старците ми каза: Не плачи; ето, Лъвът от Юдовото племе, Давидовият корен, победи, за да отвори книгата и да

разпечата нейните седем печата. Откровение 5:1–5.

Щом нарастващото отхвърляне на скъпоценните истини, които Милър откри и представи на света, достигна до такава степен, че Библията (ковчежето) бе унищожена, тогава Милър заплака.

„Тогава видях, че сред истинските скъпоценни камъни и монети те бяха разпръснали безчислено множество фалшиви скъпоценни камъни и подправени монети. Изпитах силно възмущение от тяхното низко поведение и неблагодарност и ги изобличих и укорих за това; но колкото повече ги изобличавах, толкова повече те разпръскваха фалшивите скъпоценни камъни и подправените монети сред истинските.“

„Тогава се огорчих в своята физическа душа и започнах да употребявам физическа сила, за да ги изтласкам от стаята; но докато изтласквах един, трима други влизаха и внасяха пръст и стърготини, и пясък, и всякакъв вид смет, докато покрийт всеки от истинските скъпоценни камъни, диаманти и монети, така че всички те изчезнаха от поглед. Те също разкъсаха ковчежето ми на късове и го разпръснаха сред сметта. Струваше ми се, че никой човек не обръща внимание на скръбта ми или на гнева ми. Напълно се обезсърчих и паднах духом, седнах и заплаках.“

В този момент от съня му думата „разпръсна“ е употребена „седем пъти“. Последните три появявания се отличават от първите седем, като по този начин поставят пророчески печат върху седемте разпръсвания като символ на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Вторият сън на Милър, както и вторият сън на Навуходоносор, символично посочва „седемте времена“.

Както при Йоан в пета глава на Откровение, когато Милър заплака, човекът с четката за прах (Лъвът от Юдовото племе) тогава „отвори врата“ и влезе в стаята. Визуалното представяне на Отца, държащ книгата, запечатана със седем печата, която никой човек не можеше да отвори и която бе накарала Йоан да заплаче, започна в първи стих на четвърта глава.

Подир това погледнах, и ето, врата беше отворена на небето; и първият глас, който чух, беше като че от тръба, която говореше с мене и казваше: Възлез тук, и ще ти покажа това, което трябва да стане след това. Откровение 4:1.

Милър заплака и видя отворена врата. „Докато така плачех и скърбях за голямата си загуба и отговорност, спомних си за Бога и усърдно се молих Той да ми изпрати помощ. Незабавно вратата се отвори и един човек влезе в стаята, при което всички хора я напуснаха; и той, като държеше в ръката си четка за прах, отвори прозорците и започна да изчиства праха и боклука от стаята.“ Лъвът от Юдовото племе и човекът с четката за прах пристигнаха при отварянето на една врата, когато Йоан и Милър заплакаха. Отварянето на една врата е символ на промяна в домостроителството.

С Милър той плака и една врата се отвори, но също и се молѝ. „Станах напълно обезсърчен и съкрушен духом, седнах и заплаках. Докато така плачех и скърбях за своята голяма загуба

и отговорност, спомних си за Бога и усърдно се помолих Той да ми изпрати помощ. Незабавно вратата се отвори и в стаята влезе един човек, при което всички хора я напуснаха; и той, като държеше в ръката си четка за прах, отвори прозорците и започна да изчиства праха и боклука от стаята.“

Молитвата, която е пътепоказател в историята на последните дни, е молитвата, отбелязана от Даниил и тримата достойни мъже във втора глава, а също и от Даниил в девета глава. Това е молитвата от Левит двадесет и шеста глава за „седемте времена“, която двамата свидетели от Откровение единадесета глава трябва да отправят, когато осъзнаят, че са били разпръснати. Двамата свидетели трябва да повторят това, което Даниил направи в девета глава, когато разпозна, че е бил „разпръснат“ в изпълнение на проклятието на Моисей. Двамата свидетели трябва да повторят онова, което Милър илюстрира в своя сън, когато достигна до момента, в който неговите скъпоценности бяха разпръснати „седем пъти“.

Когато тази молитва бъде отбелязана, една врата се отваря, пристига човекът с четката за прах и стаята е празна. Нечестивото множество бе изчезнало и бе настъпило едно ново домостроителство. Тогава Лъвът от Юдовото племе, Чиято лопата е в ръката Му, „отвори прозорците и започна да измита пръстта и сметта от стаята“, и когато „изметеше пръстта и сметта, фалшивите скъпоценности и подправената монета всички се надигаха и излизаха през прозореца като облак, а вятърът ги отнасяше.“

Отворените прозорци също бележат разделение, защото както сметта се изнася през прозореца, така и онези, които са изпълнили заповедта, намираща се в Малахия, която насочва „свещениците“ на последните дни да „донесете всички десетъци в хранилището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега в това, казва Господ на Силите, дали не ще ви отворя небесните прозорци и ще излея върху вас благословение, та да не стигне място да го побере“. Отворената врата и отворените прозорци представляват промяна в домостроителството, която се изпълнява във времето, когато нечестивите свещеници биват отстранени, а праведните свещеници биват благославяни.

Когато човекът с четката за измитане на праха започва да очиства пода си, Милър затваря очи за миг. „Сред суматохата затворих очи за миг; когато ги отворих, боклукът беше изчезнал напълно. Скъпоценните камъни, диамантите, златните и сребърните монети лежах в изобилие, разпръснати из цялата стая.“ Тогава ценното и нищожното бяха напълно отделени.

След това по-големият ковчежец бе поставен върху масата и разпръснатите скъпоценности бяха хвърлени в него. „След това той постави на масата ковчежец, много по-голям и по-красив от предишния, и събра скъпоценностите, диамантите, монетите, с пълни шепи, и ги хвърляше в ковчежето, докато не остана нито една, макар че някои от диамантите не бяха по-големи от върха на карфица.“ След това основополагащите истини на Милър бяха събрани заедно не само с Библията, но и с Духа на пророчеството, и тези истини бяха по-красиви и по-сияйни, отколкото бяха първоначално.

Когато оценяваме видението за реката Улай в светлината на вестта, която бе разпечатана през 1798 година, трябва да се разбира, че някои от тези истини са били ограничени от рамката, дадена на Милър. Също така следва да се очаква, че поради това някои от тези истини ще бъдат по-обширни и по-прекрасни, макар че някои от тях могат да изглеждат малки или незначителни.

Когато истините бъдат възстановени, те се полагат в по-голям ковчег; тогава призивът отново се отправя — не от Милър, а от Христос (Който е човекът с четката за прах, Който е Лъвът от Юдовото племе) — да: „дойди и виж“. Това показва, че току-що е станало едно разпечатване, а последното разпечатване е Откровението на Исус Христос, което се извършва непосредствено преди да се затвори времето на благодатта, или, както го определя Сестра Уайт, когато човекът с четката за прах е влязъл.

„Погледнах в ковчежето, но очите ми бяха заслепени от гледката. Те сияеха с десет пъти по-голяма слава от предишната си. Помислих, че са били изтъркани в пясъка от нозете на онези нечестиви личности, които ги бяха разпръснали и стъпкали в праха. Те бяха подредени в ковчежето в прекрасен ред, всеки на мястото си, без да се виждат следи от ръката на човека, който ги бе хвърлил вътре. Извиках от самата си радост, и този вик ме събуди.“ Ранни писания, 83.

Времето на забавянето и първото разочарование настъпиха на 18 юли 2020 г., а от юли 2023 г. Лъвът от Юдовото племе разпечатва вестта на Откровението на Исус Христос. Това разпечатване включва и книгата на Даниил, и в следващата статия ще завършим разглеждането на съня на Милър.

Делото на човека с четката за прах се извършва в сътрудничество с „мъдрите свещеници“, а делото на тези „свещеници“, които са двамата свидетели от единадесета глава на Откровение и които са възкресените мъртви кости от тридесет и седма глава на Езекиил, е представено също и от други линии на Божието Слово. Ще използваме някои от тези линии като втори свидетели за онова, което установихме относно втория сън на Уилям Милър.

„Писанията са ни дадени за наша полза, за да имаме наставление в правдата. Скъпоценни лъчи светлина са били помрачени от облаците на заблудата, но Христос е готов да разпръсне мъглите на заблудата и суеверието и да ни открие сиянието на славата на Отца, така че да кажем, както казаха учениците: „Не гореше ли в нас сърцето ни, когато Той ни говореше по пътя?““ Publishing Ministry, 68.